ANUL III. — No. 5.
1 IANUARIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂTIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei
Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Primredactor: CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA„
CLUJ, C. VICT

ANUL III — Nr. 5 15 IANUARIE 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

„A doua expropiere"

Cercetătorul de mai târziu al istoriei noastre naţionale voind să afle adevăratele cauze ale ascensiunii statului român, de la Unirea Principatelor până la consolidarea României întregite, va înşira de sigur printre cauzele determinante ale impunătoarei propăşiri două fapte istorice: democratizarea vieţii publice şi îndreptarea vechii repartiţii a proprietăţii rurale.

Prin democratizare se înţelege nu ceia ce propăvăduește astăzi „anumita presă" scrisă de Jidani, cari urmăresc distrugerea sistematică a actualei ordine de drept şi de stat în ţinutul dintre Nistru şi Tisa; prin democratizare au înţeles generaţiile cari ne-au precedat, creiarea, la adăpostul egalităţii înaintea legii, a unei situaţiuni de drept, în care ori-ce Român, fără vre-o consideraţie de treaptă socială, a putut să-şi valorifice întreaga capacitate şi energie, în folosul celor mulţi dintre cari s'a ridicat. Astfel s'a putut ajunge la rezultatul fericit, că alături de reprezentanţi ai vechii boerimi au lucrat, deşi din partide politice diferite, cu spor şi strălucirea talentului lor, oameni fără trecutul unei familii istorice, cum au fost în ultimul timp un Take Ionescu, un Spiru Haret, un Barbu Delavrancea.

In România mică generaţiile, care au făurit'o şi condus'o până la întregirea neamului, au înţeles că numai cadrul politic, cu caracter democratic, nu era suficient spre a desvolta la maximum rezervele de capacitate şi energie ale poporului român; şi de aceia, adevăraţii bărbaţi de stat au fost stăpâniţi de gândul de a îndruma către independenţa economică pe cetăţeanul, liberat teoretic prin Constituţia de la 1866. Această independenţă, într'un stat cu regimul latifundiilor, nu se putea înfăptui de cât prin expropriere şi împroprietărirea cetăţenilor rurali. Fără atare reformă radicală, democratizarea prin simple articole de legi ar fi rămas pe hârtie.

Exproprierea a fost o inovaţie îndrăsneaţă faţă de concepţia consacrată că dreptul de proprietate este intangibil, dovedind simţul politic al conducătorilor României mici. Exproprierea corespundea atât de precis intereselor poporului român, în cât din Constituţia dela Iaşi a trecut imediat ca o idee mântuitoare pe toată suprafaţa teritorului, locuit de neamul nostru, din momentul în care au dispărut graniţele politice, ce l'au despărţit atât amar de veacuri. Exproprierea a fost nu numai îndreptarea vechii repartiţii a pământului rural, purtând prin faptul împroprietăririi sîmburele unor adânci prefaceri paşnice cu caracter social şi politic; ci reprezintă în ţinuturile alipite un *act naţional*: numai astfel s'a putut înstăpâni ţărănimea noastră pe moşiile latifundiarilor streini de neam, ajungând pământul ţării în mâna populaţiunii, căreia îi aparţinea istoriceşte şi prin jertfa sângelui şi prin sudoarea muncii. Numai astfel s'a întărit fundamentul naţional al Unirii din 1918, recunoscându-se ţăranului român, elementului celui mai numeros şi celui mai muncitor, importanţa ce-i revine în România întregită. Şi acum, ca şi la 1864, el este „talpa ţării": lui i-se cuvine în primul rând toată atenţia, toată grija, tot ajutorul material şi cultural.

Oamenii de stat ai neamului nostru şi-au înţeles datoria executând o mai dreaptă repartiţie a proprietăţii rurale, într'o măsură atât de largă, în cât acum, după războiul mondial, reforma agrară din România a smuls streinătăţii recunoaşterea, că între Nistru şi Tisa domneşte un incontestabil simţ politic.

Acest simţ politic politicianі dubioşi caută în prezent a-l compromite. Ei aparţin partidului naţional-ţărănist, care făgădueşte programatic „a doua expropriere".

Pe cât a fost de necesară întâia, pe atât de ineficace şi periculoasă este „a doua expropriere".

Este ineficace, pentru-că nu se mai poate satisface cererea de împroprietărire din disponibilităţi de pământ arabil, redus prin exproprierea din 1919—23 la 7—8% din suprafaţa arabilă a ţării. Când atât a mai rămas fostei mari proprietăţi, a o mai împuţina încă înseamnă a distruge elemente producătoare, fără a putea înstări ţărănimea ce-a rămas neîndestulată.

„A doua expropriere" este şi periculoasă, pentru-că înseamnă satisfacerea unei revendicări luată din programul luptei de clasă. Nu este vorba de a mai adăuga o frîntură de pământ la lotul existent al plugarului, sau în cazuri rare de a mai împroprietări un număr de săteni, astăzi lipsiţi cu totul de pământ; ci este vorba, după mentalitatea şi propaganda ţărănistă, de a smulge „clasei" marilor proprietari ultimul rest de moşie spre a-l arunca sătenilor drept trofeu al luptei de clasă. Nimic nu este mai păgubitor linişțitei evoluţii a consolidării noastre, de cât infiltrarea ideii printre săteni, că ei formează o tabără deosebită în sînul naţiunii; că această tabără trebue să se considere ca duşmană faţă de restul societăţii româneşti, şi veşnic să se răsboiască cu ea. Asemenea concepţie, care ar duce la slăbirea coheziunii naţionale, producând permanente fricţiuni şi o crescândă desolidarizare între fii aceleiaşi ţări, nu poate porni decât din mintea unui duşman al actualei organizaţiuni de stat.

In adevăr, porneşte din mintea ideologilor jidani în frunte cu Karl Marx. Din propaganda jidovească, subversivă şi distrugătoare, Vă inspiraţi, D-lor fruntaşi ai partidului fuzionat, când mai susţineţi a doua expropriere, nu pentru a aduce o îndestulare la sate *ci spre a face demagogie.* Toată făţărnicia iudaică, nutrită din minciună şi din pofta sălbatică de a ajunge la putere prin ori-ce mijloace, se desvălue de la sine înaintea bunului simţ românesc, care ştie să aprecieze pacea şi ordinea socială mult mai cuminte şi mai sănătos de cât partidul naţional ţărănist.

In afară de caracterul inutil da

subversiv al celei de a doua exproprieri, ori-ce Român, cu un pic de judecată sănătoasă, pune întrebarea: dacă partidul național-țărănist se interesează cu sinceritate de soarta țărănimei, pentru-ce nu își îndreaptă gândul și către sătenii de la munte, unde rămâne o mare chestiune de rezolvit: *chestiunea exploatării pădurilor de către streini.*

Știu ce răspundeți: nu ne atingem de „drepturi câștigate!“ Dar dreptul de proprietate, redus prin exproprierea din 1920—23, ocrotit actualmente prin toate legile țării, are mai puțină valoare de cât un, „drept câștigat“?

Nici un om luminat nu poate afirma, că dreptul de proprietate merită mai puțină protecție de cât dreptul ce isvorăște dintr'un contract. Atunci pentru care motiv declarați intangibil *dreptul contractual* al exploatatorilor de pădure, și vă năpustiți asupra dreptului de proprietate?

Dar mai este încă o considerație: exproprierea largă și absolut necesară din 1919—1923 a folosit țărănimei, reducând averea și influența politică a unei clase de oameni, pentru promovarea interesului obștesc.

Rezilierea contractelor de exploatare a pădurilor, nu ar folosi satelor noastre dela munte, nu ar folosi statului român, nu ar folosi întregii economii naționale, Dlor Maniu și Mihalache, vă întreb. Dacă voiți a-mi da răspunsul, vă rog mergeți în ținutul Moților, în munții Vrancei, în valea Lotrului, în Maramureș și Bucovina și acolo imediat vă veți lumina asupra adevăratei situațiuni. Răspunsul va țâșni cu o putere elementară din constatările făcute, filtrate printr'un suflet curat românesc, neîntinat de patima oarbă de a ajunge la putere cu ori-ce preț.

Și dacă s'ar desființa contractele de exploatare a pădurilor, cine ar păgubi? Țăranii români, *nu:* pentru-că ar participa, ei, prin cooperative la o exploatare astăzi înstrăinată; și pentrucă și-ar vedea asigurată pășunarea vitelor într'o măsură mai puțin stânjenită de cât în prezent. Economia generală a țării nu ar păgubi, pentru-că s'ar cruța pentru generațiile viitoare un material lemnos, care astăzi se tae de 4 ori mai mult decât cer trebuințele României întregite. Atunci, cui ar aduce pagubă rezilierea? Exploatatorilor de păduri. Cine sânt exploatatorii de păduri? Jidani 90%, iar restul români jidoviți.

Pentru a favoriza pe aceștia, nu îndrăsniți să atingeți „drepturile câștigate“ isvorâte din contracte; dar îndrăsniți să afișați a doua expropriere spre a lovi din nou majoritatea proprietarilor români. Acesta îți este naționalismul, Domnule Maniu? Nu îndrăsniți să vă atingeți de contractele de exploatare a pădurilor, cu toate că s'ar înbunătăți enorm starea țăranilor de la munte! Acesta îți este țărănismul dle Mihalache?

Jidanii, cari ne distrug sistematic bogăția codrilor spre a lăsa munții pleșuvi, cu dezastrul periodic al inundațiilor nimicitoare, sînt protejați în contractele lor de exploatare, pentru-că așa dictează interesele de partid ale celui mai jidovit partid din România întregită. In fața acestui meschin interes, ori-ce preocupare superioară a dispărut din sufletul partidului fuzionat spre a ajunge mai repede la guvern. Sacrificarea pădurilor de frica Jidanilor, cari finanțează presa și campaniile electorale ale partidului național-țărănist, este cu atât mai vinovată cu cât rezilierea contractelor de exploatare este cerută grabnic de interesele sătenilor de la munte, ajunși actualmente robii societăților forestiere; este imperios cerută de interesul statului român de a smulge o bogăție națională din ghiarele unor venetici; și se poate ușor executa având a face, nu cu zeci de mii de proprietari ca la „a doua expropriere“, ci cu câteva zecimi de societăți forestiere. Iar în ce privește despăgubirea exploatatorului jidan, nici o considerație, curat și curajos românească, n'ar putea impune a-l despăgubi într'o mai largă măsură, de cât a fost despăgubit proprietarul de moșie prin exproprierea de la 1920—23.

Dar, pentru a păși bărbătește la asemenea românească măsură, se cere altă înțelegere a nevoilor țării, și alt suflet, de cât acela de care zilnic dau dovadă fruntașii partidului național-țărănesc, mânați orbește de interese meschine și ambițiuni pătimașe, exploatate cu măestrie de Jidani.

I. C. Cătuneanu.

Românizarea orașelor

I.

Nu odată m'am simțit îndemnat să stăruesc chiar și în paginile acestei reviste asupra unui fapt anormal și profund dăunător consolidării vieții noastre de stat și păgubitor viitorului neamului românesc. Acest fapt este caracterul etnic străin al orașelor noastre. Intr'adevăr nimic nu poate fi mai anormal într'un stat, decât așezarea elementului alcătuitor de stat, zis dominant aproape exclusiv în comunele rurale și preponderența covârșitoare a elementelor etnice străine în comunele urbane, cari sunt centrele naturale de cultură, bogăție și putere politică în viața modernă de stat. Nu e nevoie de nici o documentare în cadrul acestei expuneri, ci e suficient de a mă referi la istorie, pentru a ajunge la constatarea că în toate timpurile și pretutindeni populația orășenească în organizațiile de stat a jucat un rol invers proporțional numărului său în raport cu populația rurală. Această predominațiune devine cu atât mai eclatantă și vizibilă, cu cât ne apropiem de timpurile moderne, pentru a culmina în zilele democrației și ale votului universal. Toate revoluțiile începând cu marea revoluțiune franceză, au fost opera orașelor, sau chiar a unui singur oraș, a capitalei. Dacă această hegemonie firească a populației urbane nu constitue nici o primejdie în țările, în cari orașele sunt populate de acelaș element etnic ca și satele, în România situația se prezintă cu totul altfel.

Orașele noastre în general sunt străine. Puținele orașe din Muntenia și Oltenia, cari și-au mai păstrat caracterul românesc sunt excepții ce confirmă regula. Transilvania, Moldova, Bucovina, Basarabia, Dobrogea și restul din Muntenia și Moldova au orașele înstrăinate, iar românii în orașele acestor provincii constitue minorități mai mult sau mai puțin numeroase.

Această stare de lucruri este în parte o moștenire a trecutului, în parte însă rezultatul unui proces de imigrație. Provinciile foarte subjugate au orașe înstrăinate în urma politicei de opresiune și sistematică desnaționalizare pusă în practică de către statele ce au stăpânit. Aceste provincii erau locuite de români, și foștii opresori nu își vedeau consolidată stăpânirea cât timp populația își păstra cu sfințenie limba și legea. Austro-Ungaria și Rusia deci au inaugurat o politică de desnaționalizare, pe care au

pus-o în practică cu ajutorul oraşelor. Aceste state şi-au dat mai bine seama de puterea ce o reprezintă populaţia urbană. Nu voiu insista asupra măsurilor aplicate cu sistem şi tenacitate de către puterea de stat şi toţi factorii dependenţi de această putere, rezultatul însă a fost prompt şi integral: oraşele s'au înstrăinat, elementul românesc a fost împedecat de a se aşeza la oraşe, sau aşezându-se, în general a sucombat în faţa puterii de asimilare a oraşelor; cu puţine excepţii s'a desnaţionalizat. Aceasta a fost situaţia în 1918, *o situaţie artificială, creată în mod interesat, în dauna intereselor noastre naţionale.*

Această situaţie s'a agravat atât în nouile provincii cât şi în vechiul regat prin continua imigrare în mase-a evreilor. *Această imigrare, care a luat caracterul unei năvăliri,* a desăvârşit opera de înstrăinare a oraşelor noastre şi a contribuit la înstrăinarea surprinzătoare şi alarmată a unor întinse ţinuturi sau chiar provincii (Maramureş, Bucovina, Basarabia). Imigrarea continuă înainte şi astfel procesul de înstrăinare a oraşelor departe de a fi luat sfârşit, este în plin progres.

Primejdia înstrăinării oraşelor este evidentă şi lămurită pentru toţi cei ce îşi dau seama că streini de neamul nostru *cari au alte idealuri şi alte ţeluri decât noi,* nu pot fi toleraţi de a pune stăpânire pe oraşele noastre fără riscul de a deveni creerul, inima organismului nostru de stat. Chestiunea se pune net şi fără înconjur: *înţelegem să fim noi românii adevăraţii stăpâni ai ţării create prin suferinţele şi jertfele noastre sau ne împăcăm cu gândul de a deveni o simplă colonie?*

Stăpâni însă nu putem fi fără românizarea oraşelor!

Nu înţelegem românizarea prin asimilare, în orice caz nu prin una forţată şi violentă. Ungurii, Saşii şi Ruşii pot să doarmă liniştiţi, nu avem nevoie să-i facem Români cu deasila. Iar pe Evrei îi considerăm nesimilabili. Românizarea trebuie făcută deci prin elemente româneşti: **Satele trebuie să ne dea valurile de asalt, cari trecând peste orice resistenţă să cotropească oraşele şi să creeze noua burghezie românească, tânără viguroasă şi destul de numeroasă, ca să majorizeze populaţia astăzi străină.**

In urmărirea acestui ţel nu putem admite nici o împotrivire. O stare de lucruri creată în mod artificial, deci o situaţie privilegiată înfăptuită împotriva noastră nu poate avea nici un titlu de drept de existenţă. Mult lăudata democraţie, desfiinţătoare de privilegii, nu poate fi invocată contra noastră: Democraţia a desfiinţat privilegii personale şi de clasă, *în numele ei suntem în drept a desfiinţa şi noi privilegii naţionale. Năvala Evreilor trebuie să înceteze şi toţi cei veniţi în ultimii 12 ani vor trebui să plece de unde au venit.* Dreptul de apărare, legitimă apărare ne dă cel puţin această facultate de a nu lăsa să fim călcaţi de o năvălire sistematică, în masă.

Opera de românizare aşa după cum e schiţată mai sus, nu se poate îndeplini însă *fără o putere centrală organizatoare şi îndrumătoare de o parte, fără o administraţie naţională, conştientă şi integră de altă parte.*

Numai aceşti factori pot curăţi terenul şi crea condiţiunile indispensabile aşezării Românilor la oraşe, fără de cari orice iniţiativă este condamnată să dea greş.

Dr. Valeriu Pop

Oamenii veacului

Benito Mussolini

I

Tinereţa

„Fare di tutta la propria vita tutto proprio capolavoro“
(B. MUSSOLINI)

„Să faci din întreaga viaţă, o capo d'operă desăvârşită“, este deviza celui mai reprezentativ geniu politic al veacului al XX-lea. Cuvinte cu adânc tâlc, care nu au rămas numai rostite, ci au fost în cea mai mare parte *înfăptuite*. Cine nu a auzit despre magicul nume al celui mai legendar şi popular Dictator, care cârmuieşte, cu mâni de fier şi pricepere neîntrecută, pitoreasca ţară a Italiei? Renumele său este nu numai o realitate sugestivă, un imbold la muncă entuziastă, dela Alpi până în Sicilia, — ci este un simbol de energie, curaj şi demnitate naţională în toate ţările globului pământesc.

Mussolini are o însemnătate mare în istoria renaşterii ideii naţionale. Nu atât printr'o formulare doctrinară, amplă şi complectă a ideologiei naţionale. Căci o bibliotecă uriaşă s'ar putea umple cu opere, care au fecondat acest teren. Ci mai mult prin aceea tainică şi desăvârşită probă, care poate mai adânc convinge: *prin faptă!* Verba movent, exempla trahunt.

Pentru noi, Mussolini are o importanţă excepţională, pe care nici nu o bănuim. Unii au reproşat lui Mussolini, că *nu e antisemit*. Precipitată afirmare, care cuprinde o profundă eroare.

La Mussolini, trecutul său de 4 ani şi *faptele realizate*, în acest interval scurt, dar cu atât mai fercund, formează cea mai strălucită dovadă a sentimentelor şi intenţiunilor sale. Astfel combaterea vehementă, cu o energie îndârjită a socialismului panjudaic şi *desfiinţarea* francmasoneriei jidoveşti, sunt două probe evidente. La acestea se mai adoagă o altă faptă mare: renaşterea, întărirea şi înflorirea ideii naţionale, ca cel mai preţios stimulent la muncă creatoare. Când până la *El* cei mai mulţi Italieni se tolăneau cu burta la soare, privind azurul limpede al cerului italian, în-tr'un *„dolce far'niente“*, — odată cu ivirea *Lui* pe firmamentul politic al Ţării sale, o naţie întreagă de leneşi, trântori, cerşetori, laşi, paraziţi, scandalagii, — cari se certau şi se mâncau între ei, divizaţi în partide politice, — a fost silită să-şi plece capul în jugul muncii disciplinate şi ordonate. Poate că din această cauză mulţi adversari ai regimului fascist combat *„mâna de fier“* care „sugrumă libertatea cetăţenească“. Dar dacă această libertate cetăţenească înseamnă dreptul de a trândăvi şi a suge seva ţării, cu ajutorul politicianismului parazitar, — atunci bine face Mussolini că aplică o „mână de fier“, acolo unde este nevoie de dânsa, pentru a extirpa un rău adânc înfiltrat.

După o sută de ani nu va exista oraş în Italia, care să nu fie împodobit cu un monument sau bust a celui care azi e divinizat şi ascultat sub numele de „il Duce“. Atunci se va vedea, în toate manualele elementare de istorie, că ce înseamnă să-ţi închini o viaţă genială la altarul patriotismului curat. Şi fiecare clipă din viaţa lui Mussolini va fi însemnată, cu litere mari, în istoria omenirii.

*

Dar până atunci credem că nu

„Sfântă este violenţa în cuvinte, ca şi în fapte, atunci când nevoia o cere. Fără violenţă — adică fără franchetă, fără energie, — nu s'ar fi putut face nimic pe pământ: fără curaj şi sinceritate lumea ar deveni încet-încet, o baltă plină cu broaşte somnoroase“. **Giovani Papini.**

---

este inutil, dacă vom comunica cetitorilor noştrii, cum s'au desfăşurat cei 44 de ani, pe cari i-a trăit, până acum, Dictatorul Italiei.

Pentru aceasta ne vom servi de o carte interesantă, apărută acum în vitrinele librăriei*), care cuprinde biografia lui Mussolini. Autoarea este o veneţiană erudită, o ziaristă talentată şi o scriitoare cunoscută: *Margherita G. Sarfatti,* care dela vârsta de 15 ani, a luptat alături de Mussolini. Intâiu. ca socialistă şi ca redactoare la *„Avanti“* şi *„Utopia“*, — iar mai târziu, ca fascistă la *„Popolo d'Italia“* şi *„Gerarchia“*: revistă întemeiată de dânsa, pe care o conduce şi azi. Cartea cuprinde un amalgam de date biografice şi autobiografice risipite, lipsite de o sistematizare cronologică. Este un bazar de evenimente şi impresii din viaţa marelui bărbat de stat scrise într'un stil uşor, elegant şi captivant. Amănuntul e foarte cultivat, o caracteristică aoricărei femei scriitoare. De aceia analiza pare a prima sinteza. Insă din caleidoscopul de amănunte se poate desprinde, cu puţină osteneală, firul logic, după care s'a depănat, până acum viaţa lui Mussolini. Vom încerca să redăm acest material bogat şi interesant, într'o serie de 3 articole, schiţând cele trei fraze mari, ce demarchează tot atâtea epoci în viaţa Ducelui: *„Tinereţea“*, *„Bărbăţia“*, *„Dictatura“*. Incepem cu tinereţea.

*

Benito Mussolini s'a născut la *29 Iulie 1883*, în sătuleţul *Dovia,* situat în provincia *Romagna.* Aceasta este una dintre cele mai sărăcăcioase regiuni din nordul Italiei, unde omul trebuie să lupte titanic cu natura, pentru ca să rodească, porumb şi cartofi, — recolta săracilor, — pe stâncile pleşuve. Totuşi pitorescul nu e absent din Romagna. De aceia Romagnolul îşi iubeşte cu patimă, patria — unde cântecul şi jocul sunt mai poetice şi mai estetice.

Tata lui Mussolini, *Alessandro,* a fost un simplu fierar, care muncea, din zori până'n noapte, cu ciocanul pe nicovala înfierbântată. Om robust, energic şi cinstit, care nu a umblat la şcoală, dar a învăţat să citească singur. El era adeptul socialismului, — pe atunci o modă, care contaminase întreaga Italie. — Cetia pe teoreticienii socialişti, dela Marx până la Bakunin, cu uşurinţă, înterpretându-i cu mintea ageră şi naturală, celorlalţi consăteni. Astfel el se bucura de o mare autoritate în comuna lui, care l'a şi ales primar.

Mama lui Mussolini era o biată dăscăliţă, bună şi blândă, dar cam bolnăvicioasă, care instruia copii satului, într'o sală primitivă, improvizată în şcoală, deasupra atelierului de fierărie a bărbatului ei.

Părinţii lui erau săraci lipiţi pământului. Totuşi tata, de dragul discuţiilor politice, pe care le patrona, strângea mulţi musafiri în sărăcăcioasa lui casă, ceea-ce bugetul slab al menajului suporta cu foarte mare greutate. Şi-atunci, lângă păhărelele de vin, se deslegau limbile şi se înlănţuiau discuţiile pătimaşe, după munca grea şi istovitoare a zilei.

In acest mediu şi-a petrecut primele zile ale vieţii sale micul Mussolini, care a primit, la botez, numele de *Benito,* în cinstea revoluţionarului mexican *Benito Iuarez,* la modă pe atunci în discuţiile socialiştilor.

Tatăl său îl silea, dela al 7-lea an al vieţii, să muncească în atelierul de fierărie, plin de scrum şi căldură. Iar la cea mai mică greşeală, îi aplica câte o bătaie sdravănă. Căci voia să scoată un *meşter integru* din fiul său (ceea-ce i-a şi reuşit). Pe lângă munca atelierului, băiatul a învăţat să scrie şi să citească dela mama lui.

Temperament vioi, forţă fizică, curaj temerar, inteligenţă vie erau tot atâtea calităţi cari l'au făcut să se impună în faţa colegilor săi de vârstă, care-l respectau şi îl ascultau, fără şovăire, la jocurile lor copilăreşti. Marele dictator de mâine germina în micul copil, cu privirea cruntă şi cu pumnul de oţel.

Deoarece însă părinţii şi sătenii au descoperit în micul Mussolini calităţi virtuale de intelectualitate robustă, care nu trebuiesc neglijate, s'au hotărât să-l ducă la *Faenza,* un oraş mai mare, pentru ca să studieze acolo la Colegiul Salesianilor.

Acolo tânărul nostru s'a dovedit o fire rebelă, însă un elev escelent. Fiind sărac, mânca la masa a treia a internatului. Pe clasicii literaturei italiene îi sorbea cu nesaţ, dar disciplina rigidă a pedagogiei eclesiastice îi repugna. Purtarea lui nu era tocmai exemplară. De aceia Directorul îi zicea des: „Mussolini, conştiinţa ta e neagră ca iadul. Du-te la spovedanie!“. Individualitatea lui încercă să se afirme tot mai puternic. Pentru aceasta nu se da înapoi, când trebuia să-şi apere onoarea, chiar cu ajutorul forţei. Nu tolera nici cea mai mică ofensă. In replică, era scurt, tăios şi convingător. Insă instructorii lui nu răbdau nici o apărare violentă şi deaceia micul Mussolini avea de îndurat o pedeapsă după alta. In schimb răspunsurile la lecţii şi tezele sale şcolare erau atât de escelente, încât tot aceiaşi profesori, cari îl pedepseau des, îl şi iubeau şi îl preţuiau mult.

Mai târziu a ajuns la *Forlimpopoli* un alt orăşel din nordul Italiei unde a studiat la Institutul de Pedagogie a Profesorului *Carducci,* un frate al marelui poet. Directorul a îndrăgit din inimă pe tânărul său elev, în care a descoperit valori latente, a căror explozie s'a produs mai târziu. Aici s'a adâncit în clasici. Biografia lui Caesar, înţelepciunea lui Tacit şi poezia lui Aeneas, toate acestea îl fermecau tot atât de mult, ca şi legendara istorie a acelui sat banditesc de pe colinele Laţiului, din care a crescut Roma stăpânitoare a lumii. *Roma* era mirajul spre care tindea el în visările lui nostalgice.

La studii era atât de scrupulos, încât muncea, cu toată ambiţia, să devină primul în clasă. Acest lucru, — prima realizare mare a vieţii sale, — i-a şi reuşit. Comisia examinatoare i-a adus elogii călduroase.

Şi astfel cu o diplomă modestă de învăţător a plecat dela şcoala normală din Forlimpopoli, cel-ce voia

---

*) *Mussolini,* Lebensgeschichte. Nach autobiographischen Unterlagen von *Margherita G. Sarfatti.* Einzig autorsierte deutsche Ausgabe herausgegeben von *Alfred M. Balte.* Paul List Verlag, Leipzig. R. M. 9·50.

să înceapă lupta grea cu viaţa şi cu sărăcia, pe cari, învingându-le să-şi salveze patria dela pieire şi să scrie primele litere în noua Istorie a Italiei moderne.

Caius Bardoşi

Pierdem satele

Soarta satelor noastre cu tot optimismul ce ne călăuzeşte încă, pare definitiv pecetluită. Alcoolismul şi bolile venerice decimează cu o furie nebănuită populaţia satelor noastre, acest ultim reziduu de românească energie.

Specula îndelungată ce exercită asupra ţărănimei oameni ce nu vor să cunoască legea, precum şi lipsa totală de sancţiuni în astfel de cazuri dovedite, fac ca acest factor de producţiune ce este ţăranul să nu-şi poată plasa şi valorifica nicăeri produsul muncii sale trudnice. Lăsat la discreţia samsarului jidan, reprezentant al cine ştie cărui trust ce complotează după un bine calculat plan exterminarea muncitorului de pământ român, agricultorul autohton se găseşte într'o stare de veşnică dependenţă economică.

Lipsa de cooperative — sporadic există, însă vegetează dacă nu sunt ameninţate cu falimentarea — din cauza lipsei de credit şi asta fiindcă Centrala Cooperativelor Săteşti nu înţelege să acorde aceste credite, pun pe bietul ţăran în situaţia de a fi un veşnic rob, silit ca din umila lui chiverniseală de peste an, să îmbogăţească pe speculantul jidan, în scurt popas printre noi.

Trudnică e soarta ţăranului nostru, amară e pâinea ce o mănâncă, multe datorii are de împlinit, dar din greu vin acei ce i-au solicitat votul, să-i aline măcar cu o vorbă bună durerea, ce o are pe suflet şi pe care nu ştiu cât şi-o va mai putea înăbuşi.

Nimeni nu se coboară ca să aducă un cuvânt de mângăiere în mijlocul satelor, nimeni nu vine să aducă o scânteie de lumină acolo unde azi e întuneric de nepătruns.

Ceeace mă îndeamnă să dau publicităţii aceste rânduri în care pun suflet, e faptul că după o amănunţită anchetă ce am făcut, constat cu durere: *că satele Olteniei mândre de altădată, se găsesc în agonie.*

Pentru viaţa rurală românească, această constatare prezintă deosebită importanţă.

Olteanul prin firea lui impulsivă a fost în permanenţă o pavăză puternică, faţă de orice încercare de infiltraţiune străină.

Prin munca lui intensă a avut întotdeauna gospodării îndestulite, iar prin simţul lui negustoresc desvoltat a rezistat cu o uimitoare tărie tuturor încercărilor făcute de străini de a găsi debuşeu pe pieţele oltene.

Marele cataclism mondial ce a creat la oraşe o castă a îmbogăţiţilor de războiu (învârtiţii de pe front), a făcut pe plaiurile Olteniei să răsară buruiana otrăvitoare a *„cozilor de topor"* şi a speculanţilor (ruşine s'o spunem) de cea mai curată extracţie dacică. Şi prin intermediul acestor ticăloşi, străinii s'au oploşit printre noi şi permiţându-şi luxul de a cumpăra prin monedă conştiinţele câtorva nenorociţi, au devenit aproape stăpâni peste întinsele meleaguri ale viteazului Banat al Craiovei de ieri.

Codrii întinşi ce îmbrăcau în haină veşnic verde munţii noştrii au căzut pradă necruţătorului topor jidovesc, văile plutitoare şi minele bogate se găsesc în mâinile duşmanilor noştrii, cârciumile ce duc la cimitir şi arendate de cârciumari români creştini, complectează opera nefastă pregătitoare a unei morţi lente dar acum apropiată.

Aici în marginea prăpastiei am ajuns. De nicăieri nici o rază de soare care să ne lumineze drumul în besna în care ne-au adus cei ce s'au preocupat numai de proprii interese, vitregii conducători de azi.

S'au găsit şi pe aici oameni de inimă cari luând iniţiative frumoase au fost nevoiţi să părăsească un frumos şi salutar program de muncă, din cauza nepăsării celor ce trebuiau să ne dea un direct, puternic şi dezinteresat concurs.

Ne întrebăm ce rost are Casa Centrală a cooperativelor săteşti?

Pentru ce a fost înfiinţată Banca Naţională, pentru a credita cu o minimă dobândă întreprinderi româneşti şi cooperative rurale prin cari ne poate veni mântuirea, sau pentru a înlesni propăşirea băncii jidoveşti Berkovitz, frustătoarea neruşinată a fiscului român?

Unde sunt deputaţii noştrii cari plecaţi, fără să fi semnat, după recoltă de voturi, promăteau dreptatea după care flămânzesc ţăranii?

Vorbele ieftene de ieri debitate flaşnetăreşte şi într'o exasperantă demagogie pe la răspântii de nechemaţii zilei de azi, s'au spulberat ca fumul în vânt.

Ţăranul ce cu „arma votului" vâna un drept necontestat, a rămas tot la discreţia celor ce nu văd în el decât animalul de muncă, bun numai pentru a umple buzunarul celui ce ca mâine îşi va lua din nou toiagul pribegiei şi se va aşeza sub aceiaşi fermă de parazit-nesăturat în altă parte.

Din ochii secătuiţi de lacrimi ai sătenilor, pierduţi prin văgăunile munţilor, depe buzele uscate de atâta zădarnică rugăciune, din încleştarea cu ură a pumnului vânjos al acestui bătut de toate valurile soartei, se desprinde lămurit gestul adânc grăitor al disperării.

O mică soluţie a mai rămas. De aplicarea ei imediată depinde evitarea unei stări de lucruri de o excepţională gravitate pentru situaţiunea neclară politicei de azi.

I-am auzit pe ţărani, i-am înţeles şi mă fac interpretul lor:

Coborâţi-vă voi cei ce le-aţi amăgit bunacredinţă între ei şi ascultaţi-le păsurile, faceţi-vă ecoul dreptelor cereri în Parlamentul în care aţi ajuns prin puterea glasului lor şi reveniţi în mijlocul lor nu cu vorbe goale de care sunt sătui, ci cu promisiunile traduse în fapt.

Răbdarea are o margine şi o bătrânească cugetare spune că nu e bine să se treacă peste ea.

Victor Medrea

O întrebare

Intrebăm pe Dl C. Opran, administratorul Cassei Pădurilor ce măsuri înţelege să ia faţă de obrăznicia jidanilor dela **„Carpatina"** *societate forestieră din Brezoiu-Vâlcea, cari îndepărtând sistematic funcţionarii români creştini, îi înlocuesc cu jidani impertinenţi de talia unui* **Rudich** *şi alţii?*

Leprele galiţiene se întrec cu gluma, nu mai putem tolera şi această insultă. Vom găsi şi poate că personal voiu fi însărcinat cu acest lucru, mijlocul eficace cu care să ne deparazităm Valea Lotrului de aceşti bostribizi.

Victor Medrea.

Căminul cultural creştin

In urma faptului destul de dureros, că părinţii noştrii sufleteşti împreună cu autorităţile, pentruca să înăbuşească mişcarea studenţească începută la 1922, înţelegeau să se folosească de-o singură măsură, care era *eliminarea* din căminuri şi cantine, a studenţilor cari nu voiau să'şi plece capul, ci înţelegeau să'şi ceară dreptate cu fruntea sus şi în mod demn, *studenţii Creştini din Iaşi, în vara anului 1924, hotărăsc construirea unei* **case studenţeşti**, *în care să se adăpostească toţi cei prigoniţi de urgia celor cari trebuiau să stea alăturea de noi si să ne dea ajutorul.*

Studenţii şi-au continuat calea dreaptă croită la 10 Decemvrie 1922 şi după 2 ani de muncă, din zori în zori, astăzi îşi au palatul lor, cuibul lor din care nimeni nu-i va mai putea scoate pentrucă e al lor şi numai al lor.

Ei au făcut cărămida, ei au stat în dogoreala soarelui arzător, ei au răbdat foame, şi ei l-au zidit.

Pentruca să se vadă uriaşa muncă, demnă de admirat, a acestor studenţi cari nu pierdeau nici o clipă din timpul liber pe care-l aveau, voiu încerca să arăt, după „Darea de seamă a Asociaţiei Studenţilor Creştini" din Iaşi, felul cum s'a muncit şi ce s'a făcut pentru *Căminul cultural creştin.*

Raportul întocmit la 25 Aug. 1924, ne spune că la 8 Maiu acelaş an, o echipă studenţească sub conducerea lui Corneiu Zelea Codreanu, dimineaţa la orele 8 pleacă la Ungheni (în apropierea Iaşilor), se sfinţeşte locul pe care mai târziu aveau să-l sape şi se fac primele cărămizi, lucrându-se până seara la orele 8.

In dimineaţa zilei următoare, aceaş echipă se deşteaptă la orele 4 fix şi la $4^1/_2$ începe lucrul pâna la $12^1/_2$, când se ia masa pentruca la orele 3 să înceapă din nou obositoarea muncă şi până seara se fac 645 cărămizi cu „svastica" pe ele. Lucrul durează până la orele 8 în cea mai perfectă ordine şi disciplină.

După darea de seamă făcută pentru intervalul dela 8 Maiu până la 25 Aug. 1924, deci 109 zile, studenţii au muncit în 69 zile, iar restul au fost 24 sărbători şi 16 zile ploioase.

Munca a fost condusă fără întrerupere cu toate că studenţii se găsiau în examene şi în lipsă de hrană de multe ori.

In acest interval de timp de 109 zile, au lucrat 905 tineri, dintre cari 594 studenţi şi 311 elevi ai „frăţiilor de cruce".

Primele zile de lucru au mers greu: studenţii nu erau obicinuiţi şi n'aveau mai cu seamă, nimic cu ce să lucreze. Mulţumită ajutorului dat de unii creştini din Ungheni, studenţii au putut să pregătească în fiecare zi minimum 300 şi maximum 3500 cărămizi.

Studenţii erau împărţiţi pe echipe: unii cărau apa din Prut, alţii nisipul, alţii făceau lutul frământându-l cu picioarele, alţii îl turnau în forme şi astfel se scurgea zi de zi munca studentului salahor.

Se muncea dela $4^1/_2$ dimineaţa până la $7^1/_2$, când se lua dela $8^1/_2$—$11^1/_2$, când se lua masa dejunul; până la ora 1 de când începea repausul până la orele 4, iar dela această oră până la $7^1/_2$ se continua lucrul. S'au lucrat în aceste 109 zile (de fapt 69), 187.000 cărămizi, cari nefiind însă arse s'au stricat 30 la sută.

Munca era istovitoare, mulţi dormiau afară pe pământ la adăpostul unor corturi făcute în grabă, iar hrana nu era nicicând de ajuns.

Se lua dimineaţa o bucată de pâine şi câteva masline, iar mai târziu o felie de pâine, slănină şi usturoiu; la 12 şi seara un singur fel de mâncare şi numai mai târziu 3 feluri.

Au fost însă zile, când studenţii n'au avut nimic să guste, au răbdat ziua întreagă şi totuşi şi-au făcut cele 10 ore de lucru.

La Ungheni, unde s'au înfrăţit tineri dela Cluj şi din Banat cu cei din Bucovina, Basarabia, Muntenia şi Moldova, s'a făcut oţelirea caracterului, s'a infiltrat spiritul disciplinei şi dragostea de muncă.

Pentru uşurarea traiului lor, au primit 2 grădini pe cari ei singuri şi-le săpau şi le sămănau cu zarzavaturi.

Ce a făcut statul în timpul acesta pentru aceşti tineri? Darea de seamă ne spune în felul următor, la capitolul: *„Intervenţia statului şi ajutorul acestuia"*:

„In timpul acestei activităţi a studenţimii creştine dela Iaşi intervine poliţia şi armata. Şi anume: pe când un grup de 60 studenţi şi elevi se aflau adunaţi pentru continuarea lucrului la grădină şi pentru formarea unei noi echipe care să plece la Ungheni s'a prezentat la faţa locului o companie de jandarmi cu baioneta la armă, sub comanda a 3 ofiţeri români, dl Căp. Velciu, Lt. Tomida şi Lt. Ştefănescu."

„Aceştia au înconjurat grupul de studenţi, după care a apărut un grup de 40—50 agenţi de poliţie şi comisari sub comanda domnului Prefect Manciu. Aceştia cu revolverele în mână s'au năpustit asupra studenţilor izbindu-i de pământ şi în special asupra preşedintelui comitetului Corneliu Zelea Codreanu, pe care, după ce i-au pus revolverele în piept şi în tâmplă, i-au sucit mâinile şi le-au legat la spate cu brâul, apoi l-au lovit în faţă cu pumnii şi cu palmele, cu picioarele pela spate, l-au scuipat şi l-au condus în această situaţie până la prefectura poliţiei împreună cu toţi camarazii lui înconjuraţi de aproape 200 jandarmi. Elevii de liceu cari treceau pe stradă în acest timp, erau loviţi în cap de către comisarii şi agenţii de poliţie şi apoi băgaţi între cordoane."

„La Prefectura poliţiei în faţa întregului aparat poliţienesc şi al dlor ofiţeri, au fost chemaţi rând pe rând, descălcaţi, legaţi apoi cu picioarele în sus şi capul atârnând în jos şi bătuţi câte un sfert de oră cu rânca la talpă de către dl prefect Manciu, în râsetele şi mulţumirea deplină a tuturor asistenţilor. Iar când sărmanul copil de Român nu mai putea răbda durerea şi încerca să răcnească i-se punea capul într'o căldare cu apă pentru a-i înăbuşi strigătul."

Studenţii au cerut satisfacţie atât în faţa poliţiei cât şi guvernului.

„Guvernul, ca răspuns, a înaintat în grad pe toţi cei de mai sus şi a decorat pe dl Manciu cu coroana României în gradul de comandor."

„Cu toate aceste dureri şi suferinţe studenţii Eşeni şi-au continuat lucrul la cărămizi. Grădina însă le-a fost stricată de către jandarmii cari au călcat în picioare răsadurile, şi apoi prin faptul că s'au ţinut acolo santinelele, cari au oprit udarea grădinii şi continuarea lucrului timp de 17 zile! fapt care ne-a pricinuit o pierdere de peste 100.000 lei."

Acesta este ajutorul pe care l-a dat statul studentului român creştin, care doria să-şi zidească o casă cu propriile lui mâini.

Odată lucrul terminat la Ungheni, s'a trecut la zidirea Căminului. Pentru aceasta erau 2 echipe. Unii lucrau dela 4şi jumătate până la 8 seara, iar alţii începând la această oră lucrau la lumina felinarului ca să

sfârşească în zorii zilei.

Autorităţile cari am văzut ce-au făcut pentru studenţi, au primit o palmă bine meritată: o echipă de excursionişti francezi, între cari erau şi profesori, vizitând munca studenţilor, au lucrat şi ei câteva clipe, alături cu tinerii români, dând cea mai frumoasă dovadă de dragostea ce ne-o poartă în sufletul lor şi tot odată curaj pentru continuarea lucrului început.

Tot timpul însă ziarele, cari se pretind apărătoare a drepturilor româneşti, n'au scos nici un singur cuvânt. Au trebuit să vină ziarele de provincie („Libertatea" păr. Moţa dela Orăştie) ca să colecteze un fond pentru ajutorarea acelora cari nu se duceau să cerşească mila directorilor de ziare sau guvernanţilor.

Cu toate piedecile puse de răuvoitorii şi duşmanii neamului nostru, munca s'a sfârşit cu bine.

Căminul este terminat şi „Asoc. stud. creştini" şi-a instalat biroul ei în noul local, de-asupra căruia stă mândra noastră svastică. De-acum încolo, studenţii vor avea un loc de refugiu şi un adăpost din care nu-l va mai isgoni nimeni iar când li-se vor închide uşile bisericii, cum li-s'a făcut de atâtea ori, vor merge la *Capela Căminului*, un student va ţinea slujba, se vor închina lui Dzeu şi vor trage clopotul.... clopotul de moarte pentru toţi cei vânduţi şi rătăciţi... clopotul de deşteptare pentru toţi cei cari ne înţeleg.

Toţi Românii binevoitori, sunt rugaţi să-şi dea preţiosul lor ajutor, cât de mic, pentru acoperirea cheltuelilor şi desăvârşirea operii.

Orice ban din punga Românului, e binevenit. Deaceea nimeni să nu lipsească de-aşi da obolul său pentrucă şi-l dă pentru o cauză mare şi sfântă, căruia studenţimea şi-a închinat viaţa şi viitorul ei.

Cu ajutornl lui Dzeu, vom merge înainte!

Ion I. Şerbu

1) Banii se vor trimite la „Asoc. stud. creştini", Palatul Căminului cultural creştin — Râpa Galbenă, — Iaşi.

Lacune artistice

In ultimul timp în mijlocul unei atmosfere apăsătoare domnia grea a lui Ahriman cel rău se înstăpâneşte tot mai mult asupra teatrelor din Cluj. Teatrul şi opera română sufăr împreună - este ştiut că suferinţa împărţită se micşorează — de o criză materială ce nu se poate prea uşor exprima în cifre. Teatrul maghiar în schimb se sbate după spusele unor fruntaşi minoritari în apele murdare ale unei crize spirituale cu program artistic sensorial şi gâdilitor de nervi. Este şi acesta cazul când jidanul leagă deolaltă arta cu speculaţiunea, perspectiva falsă cu inconştienţa burgheză a publicului şi răbdarea opiniei publice cu lacoma poftă de câştig. Atât despre teatrul iudeo-maghiar din Cluj.

Recent de tot se spune însă că această stare tinde să se întroducă şi în localul de artă român. Şi într'adevăr la ultimele reprezentaţii ale operei prea mirosea sala a usturoi. Tenorul Sugár despre care am mai amintit într'un număr trecut a reuşit să cânte prost până acuma de vre-o două ori şi totuşi sunt semne că direcţiunea operei ar vreă să-l angajeze.

In orice instituţiue socială se vâră un jidan el are întâi de toate un rol de infecţie patologică. Deaceea în virtutea puterii antiseptice ţinem încă deacuma să-i comunicăm d-lui Sugár că „nu aici este păşunea".

Interesant de reportat este şi cazul că la ambele reprezentaţi când a cântat „jidanul" comunitatea evreiască a ţinut să manifesteze şi astfel — fapt îmbucurător numai pentrăcassă — sala a fost ticsită de jidani. De acolo mirosul . . .

Deşi la un moment fatal bietului cântăreţ i-s'a oprit vocea'n gât cum ai stinge un muc de lumânare totuşi a încasat aplauze furtunoase dela ai săi. Dacă se va mai persista să cânte cine ia răspunderea că nu va încasa şi altfel de lucruri furtunoase?

Atât despre acest cântăreţ fără de strune.

Să nu se creadă însă că jidanii sunt cântăreţi fără strune cum a fost de ex. dnul Goga fără de ţară. Proaspăt în amintire ca oul de sub găină este cazul lui Florizel de Reuter, „ne mai auzit, ne mai văzut, minunea lumii şi al II-lea Paganini" după cum îi făceau reclamă ziarele. Acest om, adecă acest jidan, din proprie convingere face turneu prin lume „sărbătorind" memoria lui Beethoven, anul acesta fiind centenarul lui. Şi face parale.... O fi fost dânsul cândva copil miraculos dar la Cluj lucrurile i-au cam ieşit pe dos. Interpretând pe marele maestru ar putea fi comparat uşor cu un Sganarelle care ţine cursuri latineşti. Şi aceluia care ar mai susţine că acest „cel mai bun violinist al lumii" are temperament îi răspund că se înşală căci n'are decât temperatură...

Dacă se va găsi cineva care să-şi zică în gând că aceasta nu este critică muzicală îi răspundem anticipat că este de acord cu noi. Nu-i muzicală ca şi vocea lui Sugár dar este critică. *i. h.*

Epigramă

unui student anti-cuzist

N'are ce zice nici chiar muza
Că tu eşti mai deştept ca Cuza
Sau că-i combaţi mereu doctrina...
Nu tu eşti rău... *la cap e vina!*

Teiu Beşte.
anabaptist.

Jidanii vor fi profesorii de mâine, judecătorii de mâine, administratorii publici de mâine, generalii de mâine, deputaţii, senatorii, miniştrii de mâine, Iar noi Românii, sărăciţi, vom fi cârmuiţi de Jidani şi slugile lor.

Acesta e rezultatul de neînlăturat — dacă nu luăm măsuri — a situaţiei creiate elementului românesc băştinaş, în propria lui ţară, prin Constituţia dela 28 Martie 1923.

Faţă de această situaţie trebue să zicem:

„Numerus clausus" este forma istorică, necesară — de apărare a naţiei româneşti contra stăpânirei ei de către Jidani — a timpului nostru.

Românii nu pot fi cârmuiţi decât de Români.

Clasa conducătoare a naţiei româneşti trebue să fie românească.

A. C. Cuza.

Răspuns la un comunicat.

Studenţii jidani se pot adresa Marelui Rabin din Ierusalim

Comunitatea izraelită din Bucureşti a trimis ministerului de instrucţie, un comunicat prin care se plânge, împotriva tratamentului la care sunt supuşi studenţii jidani din partea colegilor lor creştini.

Studenţii jidani sunt împiedecaţi de a merge la cursuri, spune comunicatul, şi se cere intervenţia autorităţilor.

Comunicatul a fost pus la dosar, după cum era şi natural.

Dar întrebăm noi pe gălăgioşii noştri compatrioţi: din partea cui vin provocările? din partea cui a fost atacat dl prof. A. C. Cuza, cu intenţia de-a fi suprimat? Cine a atacat pe profesorii români dela Cernăuţi? dar dela Cluj în toamna anului 1925?

Cine a maltratat pe învăţătorul Bodruga din Ţelineşti? Cine nu l-a lăsat să serbeze ziua de 10 Maiu?

Nu ei l-au împiedecat să ţină cursuri cu elevii într'o şcoală care din cauza nemerniciei noastre este plină numai de elevi jidani?

Nu ei au atacat pe învăţătorul român din Vişăul de sus? Nu ei au atacat pe învăţătorii din Rămeţi, tulburându-i în timpul cursurilor şi ameninţându-i cu moartea?

Nu din tabăra lor sunt aceia cari caută înlăturarea preotului Georgescu din Edineţi (Basarabia), numai pentrucă are o atitudine românească şi nu se închină viţelului de aur?

Cine a atacat pe studenţii creştini la Chişinău şi Călăraşi? Cine a tras focuri de revolver în trenul în care se găsiau studenţii? Cine a sărit cu cuţitele asupra studentului T. Popescu? dar asupra studenţilor dela Timişoara? Cine a nenorocit de ochiul stâng pe elevul Herghelegiu dela Piatra-Neamţ? Cine sunt aceştia? Ne poate spune comunitatea izraelită?

Cine duce campania de ponegrire şi defăimare în străinătate împotriva statului român? Cetiţi „Svobodna Dobrudja" şi veţi vedea că spune: „trebue să mulţumim minorităţii evreeşti, care prin organizaţiile sale internaţionale a adus mari servicii pentru discreditarea morală şi economică a României".

Ce ziceţi, Domnilor dela comunitatea izraelită?

Nu protestaţi?

Apoi dacă e aşa şi dacă ei au dreptul să atace pe profesorii, învăţătorii şi preoţii noştri, dacă ei ne atacă pe noi, oare n'avem noi dreptul să alungăm dela sânul nostru, puii de năpârci?

Cum adecă? Noi suntem datori sa-i primim în şcolile noastre, să-se adape la cultura românească, ca mai pe urmă să urmeze căile croite de Ţirelsohn şi Filderman?

Să ne ierte Dlor, dacă noi credem altfel, şi dacă lucrăm aşa cum credem.

Ştim să lovim şarpele înainte de-a-şi ridica capul din iarbă! Şi-l vom lovi, ca să nu se mai ridice!

Ion Delapoiană.

Leiba Ţirelsohn, cap de bandă

In urma mişcării antisemite din ţară a cărei existenţă azi n'o mai contestă nimeni, jidanii au simţit necesitatea de-a se organiza pentru a putea „para atacurile huliganilor" şi mai adesea pentru a ataca pe goimii căzuţi, fără apărare, în ghiarele lor.

Capul unei astfel de bande organizate, e „marele rabin" **Leiba Ţirelsohn,** dela Chişinău.

El-e *falşificatorul de bilete albe* pentru cetăţenia română, găsite într'o mare cantitate la domiciliul lui, cu ocazia unei perchiziţii.

E cel care în dispreţul Constituţiei române, care spune precis că teritoriul României nu se poate coloniza cu populaţiuni de gintă streină, a adus totuş sute de mii de circumcişi din paradisul bolşevic pentru a-i aşeza între graniţele ţării româneşti," Dovadă, Chişinăul unde în 1920 erau 60 mii jidani, iar azi sunt nu mai puţin de 240.000 fii ai lui Izrael.

E fostul senator *exclus* din Parlamentul României în anul 1926 pentru insultele adresate ţării şi neamului românesc.

E tovarăşul lui Mayer Ebner, care în curând va trebui să calce pe urmele hahamului şi să părăsească băncile Parlamentului — această părăsire fiind imperios dictată de interesele social-igienice ale celorlalţi aleşi ai naţiunii.

E nedespărţitul tovarăş a lui Filderman, agitatorul internaţional.

E reporterul presei calomniatoare de dincolo de graniţele ţării noastre, e cel care informează „streinătatea" că *însuş S. S. arhiepiscopul Gurie al Basarabiei ar fi iniţiatorul prigonirilor alături de dl A. C. Cuza şi de dl Oct. Goga;* e păstorul sufletesc al celor dela Cernăuţi, cari prin imundele lor ziare, au spus că Mântuitorul nostru *„e un şarlatan şi un trântor".*

E cel care a agitat banda jidovească a macabeilor din Chişinău şi jur împotriva studenţilor Creştini, cari voiau să viziteze Basarabia.

E cel care, dupăce şi-a adus o bandă întreagă de jidani şi „ruşi", a făcut scandalul din consiliul comunal dela Chişinău, în urma căruia a fost *exclus* şi de aici ca nedemn de-a sta într'o instituţie românească.

Ziarul *„România Nouă"* ne relatează în felul următor, cele întâmplate în consiliu. „Cu o oră înainte de şedinţă, partea din sală rezervată publicului *era plină de ovrei* care veniseră ca niciodată în număr mare să asiste la şedinţă".

Vorbind ploşniţa bătrână (Ţirelsohn), a spus:

„Fericită Basarabie! (Cu ironie) — în care ni-s'au adus toate nevoile şi mizeria, toată sărăcia, criza, starea de asediu! — acum ni se aduce... absolutismul! Chişinăului îi trebue pâine, nu absolutismul şi starea de asediu adusă astăzi.

„Jos absolutismul şi dictatura!!!"

„Populaţia ovreească adunată în fundul sălii pentru scandal, aplaudă provocător".

Un ovreu strigă: **Jos primăria!**

„Strigătele ovreilor se îndreaptă spre primar cu ameninţări".

Astfel de scene s'au petrecut în consiliul comunal din Chişinău şi rabinul Ţirelsohn invitat să-şi retragă cuvintele şi insultele *a refuzat* să facă acest lucru.

Acesta e banditul. E capul de bandă.

Acesta se hrăneşte din pâinea muncită de ţăranul moldovean pe pământul Basarabiei. Se bucură de toate drepturile pe cari le dă legile române ori cărui supus român şi în schimb insultă ţara care adăposteşte la sânul ei atâţia pui de năpârci; insultă neamul care s'a lăsat să i se pună genunchiul în grumaz.

Intr'o casă cinstită însă, se gă-

sesc şi oameni cinstiţi şi se face deosebire între familie şi musafiri.

Şi acum o întrebare oamenilor de bună credinţă.

Cine a fost sincer? Cine a spus ce a avut pe inimă? şi cine a exprimat adevăratele simţăminte pe cari le nutresc jidanii faţă de ţara şi faţă de neamul românesc?

Cine? „Oşteanul jidan", căruia dl prim-ministru general Averescu i-a răspuns aşa cum trebue, sau intelectualul averescan Henri Iaroslavici, a cărui scrisoare dl Averescu n'a onorat-o măcar cu un singur rând, pentrucă ştia că nu e sinceră şi isvorăşte din sufletul prefăcut al unei lichele.

Convingerea noastră este că oşteanul jidan, rabinul Ţirelsohn, deputatul Ebner, sunt sinceri, spun ce au pe suflet, pecând celalt caută să ne ameţească cu declaraţii de dragoste.

Ad calendas graecas, jupâne Iaroslavici!

Huliganul

Ce ne aşteaptă!

Pe vremea când Jidanii n'aveau încă Liga Naţiunilor, nici „Alianţa Israelită Universală", nici „B'nai B'rith": supremul lor tribunal, care n'ajunsese încă să dea directive în politica internă a statelor, era *Sanhedrinul* din Constantinopol. Acest Sanhedrin era un fel de guvern secret, care dirija şi protegiuia imigraţiunea jidănimei în statele Apusene ale Europei.

Pe atunci în Franţa nu erau miniştri Abraham Schrameck, De Monzie şi Mandel, aşa că poporul ales nu se simţea tocmai bine în ţara Sfântului Ludovic.

Inspăimântat de persecuţiunile francezilor, Rabinul Chamor, în numele comunităţii din Arles, trimite o scrisoare supremului consiliu din Constantinopol, expunând situaţia disperată a fiilor lui Israel şi cerând sfaturi asupra atitudinei ce trebueşte luată faţă de aceste persecuţiuni. Sanhedrinul se grăbeşte să-i răspundă printr'o scrisoare care poartă semnătura „V. S. V. F. F. principe al Israeliţilor la Constantinopol 21 Casleu 1489„[1]) şi care scrisoare rezumă în 5 puncte întreaga atitudine a jidănimei, asigurând-o că urmându-le, din oprimată va deveni atotputernică.

Iată care sunt acele puncte:

1) *Să se facă creştini, dar să rămână în taină credincioşi legii lui Moise.*

2) Dacă sunt jefuiţi de bunurile lor, şă-şi facă copiii negustori, putând astfel specula pe creştini.

3) Dacă se antentează la viaţa lor, să se sräduiască a deveni medici sau farmacişti, având astfel posibilitatea să ucidă pe creştini.

4) Dacă se distrug sinagogile, să facă din copiii lor canonici şi funcţionari, ca astfel să poată distruge biserica creştină.

5) Pentru a răzbuna celelalte insulte ale creştinilor, să-şi facă copiii avocaţi şi oameni de legi, cari să se amestece totdeauna în afacerile statului, subjugând pe creştini şi devenind astfel stăpânii lumii.

Că jidanii din Franţa au urmat în tocmai directivele dela 1489 nu încape nici-o îndoială. De formă s'au creştinat aproape toţi; l-am văzut pe catolicul Rotschild dând zeci şi sute de milioane pentru reconstruirea Sionului. In viaţa publică a Franţei au avut prim-miniştri (Adolphe Crémieux. Gambetta etc.) cu ajutorul cărora au căpătat toate drepturile.

Dar numai în Franţa Jidanii au devenit atotputernici urmând sfaturile Sanhedrinului? In Germania, Anglia, Rusia, Polonia, Statele-Unite au urmat aceiaşi metodă, iar cât priveşte ţara noastră, cred că planul lor a găsit atâtea mijloace de realizare şi un câmp atât de propice pentru a fi aplicat, încât România, poate constitui unul din cele mai eloquente exemple.

La noi nu s'au creştinat, căci nu le a cerut nimeni aceasta. Toleranţa religioasă a poporului nostru a făcut ca acesta să fie singurul punct la care ei să renunţe.

Nu vom stărui asupra comerţului, care aproape în întregime este în mâinele lor. Ne întrebăm, numai care este proc ntul ce ei reprezintă în profesiunile libere! Câţi medici, câţi farmacişti şi câţi avocaţi jidani sunt la noi? Sau mai bine zis câţi medici şi farmacişti jidani vor fi mâine în ţara românească, dacă astăzi în facultăţile noastre de medicină studenţii jidani reprezintă un procent de 60 la sută? Câţi avocaţi şi câţi judecători jidani v'om avea mâine, dacă astăzi la Facultatea de Drept din Cernăuţi nu sunt decât 20 la sută studenţi români?

In viaţa publică a ţării n'au avut nevoe să se amestece în mod direct, atâţi români şi-au vândut conştiinţa pe treizeci de arginţi...

Intraţi în Ţară, datorită tembelismului guvernanţilor noştri, îi vedem cum din Maramureş, Bucovina şi Nordul Moldovei înaintează spre centrul Ţării, acaparând comerţ, industrie, ogoare şi păduri; năpădind Universităţile noastre, ca astfel să devină conducătorii de mâine ai ţării, ce a fost făurită din zbuciumul de veacuri şi din jertfa altora, *nu a lor.*

Dar ce le pasă guvernanţilor noştri de ce va fi mâine!...

Deocamdată sunt preocupaţi de scoaterea religii strămoşeşti din învăţământul secundar şi înlocuirea ei cu filosofia, de întroducerea Istoriei Societăţii Naţiunilor în şcolile primare, care probabil cu timpul va lua locul Istoriei Naţionale; urmaşilor lui Ştefan, Mihaiu şi Avram Iancu ne mai fiindu-le îngăduit să ştie cum s'au luptat strămoşii la Călugăreni şi Podul Inalt, ci puşi să înveţe pe Lordul Reading, Wilson şi Herbert Samuel, căci singuri aceştia sunt salvatori ai umanităţii, îmblânzitori de popoare şi îngeri ai Păcii Universale. Un lucru poate vor uita să scrie în manualele „reformătoare": *că din umbra acestei Păci se va ridica triumfătoare, purtându-şi sceptrul peste toate popoarele subjugate,* **domnia lui Israel.**

Ion V. Emilian

1) Scrisoare publicată în 1640 de către preotul Bouis din Arignon.

Niciodată nu vom admite ca un Francez să funcţioneze ca profesor în şcolile jidăneşti, să înveţe pe ai noştri istoria lui Israel şi să comenteze Cărţile Sfinte înaintea micilor jidani.

Copiii francezi primesc însă lecţiuni dela jidanii noştri şi se modelează după gândirea jidovească.

Notaţi bine acest fapt, care rezumă situaţia a două rase: în nici-o familie franceză nu veţi găsi un servitor jidan, ori servitoare ovreice; toate familiile noastre jidoveşti sunt servite însă de slugi franceze: rasa superioară servită de rasa inferioară.

„Dreptul rasei superioare"
de **Isaac Blümchen,**
trad. de I. C. Cătuneanu.

Cine sunt adevăraţii stăpâni ai Basarabiei ?

In ziarul „Universul" din 31 Decembrie 1926, găsim la „Şedinţele agitate ale consiliului comunal din Orheiu", următoarele rânduri edificatoare, cari ne descopăr situaţia românilor faţă de jidani în provincia de peste Prut. Citām:

La discuţia asupra bugetului dl M. Rusu, declară că bugetul nu pare a fi o oglindă fidelă a concepţiunilor gospodăreşti generale, ci are un caracter pronunţat de străduinţa de a favoriza pe evrei şi a neglija pe români.

Aşa, *pentru instituţiile naţionale evreeşti e prevăzut 161.000 lei; iar pentru creştini, în care intră români, lipoveni, armeni, etc., numai 82.000 lei.*

Pentru sinagoga evreiască, care poate fi ajutată foarte bine de drept credincioşii ei sunt prevăzuţi 20.000; iar dintre bisericile noastre numai pentru una singură e prevăzută o sumă similară; *pentru soc. „Doamnelor israelite" e fixată suma de 10.000, deşi nu-i se cunoaşte scopul*; *pentru „Soc. Gospodinelor" ce are ca menire să întemeeze un atelier de ţesătorie nimic, pentru soc. internaţională cu sediul la Berlin „Ort" 15.000. pentru soc. „Astra" şi „Ateneul Popular" câte 6000 lei; pentru spitalul evreesc 60.000, pentru cel creştin nimic.*

Deci, în România întregită, instituţiile jidoveşti din Orheiu sunt de 2 ori mai mult subvenţionate decât toate cele creştine, între cari sunt române, lipovene, armene, ruse etc.

Pentru anul în curs 1927, citām din acelaş ziar, următoarele:

La discuţia pe articole, în urma unor lungi şi aprige desbateri în care pe faţă punctul evreesc a fost susţinut cu tărie de d. ajutor primar Livşin, s'a ajuns în sfârşit, după propunerea d-lui M. Ruşu, care a fost susţinut în unele puncte de membrii Gr. Plămădeală, V. Pavlov, profesor V. Maho, col. Maho, preot Baldăr, dr. Dângă, Ursu etc., să se facă următoarele modificări în distribuirea bugetului: *pentru spitalul românesc să se dea 30.000*; *pentru cel evreesc 60.000; pentru sinagogă 20.000; pentru bis. ortodoxă 20.000;* pentru un cor la catedrala „Vasile Lupu" 20.000; pentru repararea bis. „Sf. Niculae" 10.000 lei; pentru „Societatea Ort." (jidovească) 15.000; pentru Ateneul Popular" 15.000; pentru „Astra" 10.000 lei; pentru chelt. de reprez. 36.000 lei; s'a creat un post de medic ujutor pentru suburbiile Metac, Stepi Soci şi Slobozia cu 3000 lei lunar; *55.000 pentru evrei săraci; 50.000 pentru creştinii săraci; câte zece mii pentru cele două societăţi: a „Doamnelor Izraelite" şi „Soc. Gospodinelor": pentru I. O. V. 10 000.*

Prin urmare şi în 1927 „după aprige desbateri" abia s'a ajuns ca *spitalul românesc, care anul trecut nu primia nici un ban, să primească jumătate cât cel jidovesc; iar „Astra" şi I. O. V. să capete mai puţin decât societăţile jidoveşti, cari nu sunt altceva decât nuclee comuniste, cari ar trebui pentru siguranţa statului, desfiinţate cât mai de grabă.*

Nu cred oare conducătorii noştri, că am ajuns prea dreptate? Aceasta e politica lor, pe care o duc de 8 ani de zile?

I. Ş. G.

Aspecte năsăudene

Dacă fatalitatea te duce cu sine, să te găseşti într'o Sâmbătă, în oraşelul liniştit, care se bucură de un aşa frumos trecut istoric şi cultural, şi ale cărui şcoli au sălăşluit atâţia oameni de cultură, atunci simţi cum ţi se înfige în creer ideea că ai ajuns într'un Chanaan modernizat, destinat de Iehova poporului jidovesc.

Clădirea cu etaj a Primăriei, stă jalnică în „Piaţa Unirii", aproape de biserica cu două turnuri, înconjurată de două părţi cu brazi frumoşi.

In etaj e instalată primăria, iar în parter... e şi ruşine: Firma Siegestein îşi desvăleşte negoţul de milioane de lei; şi „Hotelul Comunal" închiriat de un alt suflet din neamul ales de Dumnezeu, ca să stăpânească lumea(!), e locul de întâlnire al celor ce se îmbracă cu ultima modă şi miroase după ei a usturoi. In faţa Hotelului comunal, ce face parte din clădirea primăriei, ridicată de românii grăniceri cu atâtea jertfe; stă cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Domnul . . . arendaş al Hotelului, şi primeşte saluturile coreligionarilor, cari îşi fac digestia pe trotoarul din faţa primăriei, vorbind tare, în jargonul lor sau în ungureşte.

Emblema ţării stă deasupra pe clădire, iar Leii cari sprijinesc coroana, se uită în jos şi aud, — în România Mare — limba ungurească, vorbită de un neam care te desgustă la cea dintâi înfăţişare.

Prin faţa „Hotelului Griviţa", despărţit de clădirea Primăriei printr'o stradă îngustă şi semită, se plimbă un lung convoi de Cucoane şi Domnişoare tunse „à la garconne" cu fusta scurtă, ultima modă, ciorapi de mătase şi pantofi de lac.

De pe buzele cam groase, ce se ascund sub nasul neamului, flutură cuvintele ungureşti, ca nişte confette într'o sală de bal:

— Jai édes Zsuzsika! gyere menjünk sétálni".

Par'că un capriciu al firii le-a făcut orificiul bucal, anume pentru a pronunţa ungureasca, spre supărarea, — nu prea mare — a bătrânilor percunaţi, cari se simţesc mai bine în largul jargonului lor.

Te miri cum de mai stă în mijlocul „Pieţii Unirii" Crucea ce ţine un Christos răstignit, când peste tot citeşti firme jidoveşti. Doar vreo patru sau cinci prăvălii se mai găsesc deschise Sâmbăta.

Când mergi spre Cimitir, la dreapta vezi Sinagoga, cum se înalţă trufaşă şi sfidătoare, par'c'ar vrea să se ridice mai sus ca turnurile bisericii; iar la stânga, casele Rabinului înconjurate de sârmele legate de ruzi mari, cari vreau să-ţi spună că ai întrat într'un teren ocupat.

Trecând seara pe lângă Sinagoga, ţi se pare că eşti în apropierea unui roi gigantic, ce nu-şi găseşte locul: E rugăciunea, ce şi-o fac ciasuri întregi, oamenii afacerilor, cu perciuni sau „à la mode", plimbându-se şi dând din cap enervaţi par'că.

Năsăudul, centru de cultură românească, pe care guvernul Domnului Averescu l-a ridicat la rangul de oraş, nu mult, şi va fi un centru jidovesc.

Noi, bieţii Români, în optimismul nostru, vedem Năsăudul — în care a crescut poetul ţărănimei, George Coşbuc şi al cărui bust stă gânditor pe soclul dinaintea liceului — mergând cu curaj înainte, înfiinţând şcoli, dar nu vedem pe micii perciunaţi, ce mişună în tot colţul trotuarului şi în faţa Sinagogei. Aceştia sunt viitorii stăpânitori ai Năsăudului, căci sunt mai mulţi decât părinţii lor.

O. C.

Dureri basarabene

Blajinul popor basarabean îşi trăieşte par'că ultimele clipe de nădejde. Cu o eroică resemnare îndură jugul puhoiului jidovesc revărsat pe capul lui, implorând doar mila celui de sus şi ajutorul fraţilor săi din restul ţării. Nădejdile lui de mai bine sunt susţinute azi numai de L. A. N. C., este firesc deci ca redacţia revistei să fie asaltată zilnic de nenumărate scrisori din diferitele ţinuturi ale acestei provincii nenorocite, în cari îşi varsă modoveanul tot amarul zilelor ce le trăieşte azi. Cu toţii ni se plâng împotriva slujitorilor statului, cari în marea lor majoritate sunt unelte murdare în mâinile jidanilor, în vederea exploatării nemiloase a poporului băştinaş.

Iată de pildă ce ni se scrie din comuna *Sărăteni* (jud. Orhei).

S'a expropriat dela un boier mai multe sute de Ha pământ arabil. O sută de Ha s'a luat pentru a se face o staţiune agronomică, iar restul s'a împărţit sătenilor. Cum însă staţiunea n'a luat fiinţă, pământul acesta urma să se dea în arendă. Au încercat să'l ia sătenii prin cooperativa agricolă de acolo, dar Statul, gospodar nemilos, le-a cerut un aconto pe care nu erau în stare imediat să'l achite. Jidanul Giensburg însă a avut suma necesară şi astfel a obţinut el arenda acestor 100 Ha. Cine este deci urmaşul boerului în comuna Sărăteni? Cucernicul şi milostivul(!) jupân Giensburg!

Are el şi coade de topor Agronomul Morariu şi fostul său ajutor de administrator Vasile Roşu. Aceştia, cu ocazia distribuirii loturilor la săteni au făcut ei ce au făcut şi le-a rămas şi lor vre-o 60—70 Ha de pământ pe care îl exploatează împreună cu jupân Giensburg.

Iar pentru ca sătenii să nu se poată folosi de loturile lor, agronomul nu vrea să le schimbe 3 Ha spre a-şi putea croi un drum până la terenul expropriat.

Probabil în urma acestor neajunsuri sătenii se văd nevoiţi a se scăpa de pământul ce li s'a dat. Şi acest pământ, evident, ajunge în mâinile jidanilor. Din vreo 20 familii jidăneşti câte sunt în acea comună, numai(!) 4 trăiesc din venitul cârciumelor. Restul cumpără pământul sătenilor. Astfel doi au cumpărat până acum vreo 25—30 Ha.

Intrebăm acum partidele politice, cui aduce folos această expropriere pripită şi nechibzuită?

Regretăm că din cauza lipsei de spaţiu nu putem reda deodată toate plângerile ce ni-au fost adresate, făgăduim însă tot sprijinul nostru poporului basarabean tratat până azi atât de vitreg de către conducătorii de până azi ai destinelor noastre.

Un basarabean.

INFORMAŢIUNI

STUDENŢEŞTI

Societatea studenţilor Şcolii Politechnice din Timişoara şi-a ales următorul comitet pe anul 1926-27: Preşedinte: Ioan Fotiade; Vice-preşedinte: Petru Şeicărescu. Cassier: Neculae Solomon. Secretar general: Paul Păslanu. Secretar ajutor: Buan I. Neamţu. Secretar de şedinţă: Ioan Davidescu. Bibliotecar: Angelo Ionescu. Bibliotecar ajutor: Const. Gheorghiu. Membri: Iancu Popescu, Liviu Blându, Ioan Bonca, Vasile Gane, Aurel Cristea. Comisia de censori: Dumitru Mâru, Const. Tomescu, Petru Spacu.

Urăm noului Comitet, în fruntea căruia stă neclintitul luptător al mişcării noastre, dl. Ion Fotiade, succes şi spor la muncă.

*

Procesul Studenţilor dela Oradea. Miercuri în 12 Ianuarie a. c. s'a desbătut în faţa Consiliului de Războiu a Corpului VI Armată, procesul Studenţilor dela Academia de Drept din Oradea, învinuiţi de ultragiu contra armatei şi contra unor agenţi ai forţei publice, cu ocazia reprezentării piesei filosemite „Uriemberek", jucată pe scena Teatrului „Regina Maria". După cetirea ordonanţei definitive de dare în judecată a urmat ascultarea celor 28 de inculpaţi din a căror unanimă depoziţie rezultă, că geneza întregului scandal a fost atitudinea provocatoare a Prefectului de poliţie (de pe atunci) Rău şi a Colonelului Bădescu. Comisarul Regal, *dl. Căpitan Negulescu*, a ridicat un incident pentru amânarea procesului. Incidentul fiind admis, procesul se va continua la 18 Februarie a. c.

*

ARTISTICE

Jidanul Sugár cântă la Opera Română din Cluj. Neluând în seamă avertismentul politicos, pe care i- l'am servit în rândul trecut (şi care a fost energic susţinut de către părintele Moţa în admirabila sa foaie poporană „Libertatea") senilul ex-bariton dela Bayreuth, care conduce destinele Operii Române din Cluj, a lăsat să cânte pe jidanul comunist *Sugár*. Intr'u cât acest jidănaş marxist s'a dovedit un cântăreţ *absolut incapabil şi netalentat*, egal în voce cu actuala stare vocală a dlui Bayreuth, dăm un ultimat franc ca să nu se mai tolereze pângărirea artei noastre muzicale.

Intr'u cât jidovitul director al Operii, care sprijineşte toate lăpădăturile streine, făcând din adausul *„Română"* de lângă cuvântul „Operă" o parodie ironică, — *nu vrea* să înţeleagă şi să se conformeze acestui aviz, publicul român şi creştin, care doreşte să guste în schimbul biletului de intrare atât de scump, o artă curată şi naţională, va şti să treacă *în domeniul faptelor*.

Suntem încunoştiinţaţi că directorul jidovit a fixat pe afiş pentru săptămâna viitoare *din nou pe jidanul Sugár.*

Memento

*

INTERNE

„Clubul ziariştilor din Oradea. O lume întreagă ştie că Oradea este unul dintre cele mai judaizate oraşe ale României. Noroiul galiţian, scurs prin canalurile Maramureşului, sau oprit aici pentru a împotmoli o viaţă de austeră patriarhalitate, care a domnit în trecut. Toate armele imoralităţii panjudaice au fost utilizate pentru a corupe pe bieţii

„goimi“, tolerați, cu oarecare bunăvoință forțată, de către stăpânii semiți ai orașului. Insă pentru acest act de toleranță, „goimii“ trebue să-și achite tributul lor moral și material:

Moral: prin *purtare jidovită*, susținând, la toate ocaziile, interesele Israelului (vezi procesul Studenților dela Academia de Drept și triumviratul Regman—Bădescu—Rău, desbătut, zilele acestea, în fața Consiliului de Războiu din Cluj.

Material: prin *contribuții mari bănești*, storse prin cele mai rafinate și diabolice trucuri ale perversității semite. O ilustrație vie al acestei afirmații o servește „Clubul“ *ziariștilor jidani* din Oradea, o *speluncă* garnisită și pompoasă *de joc,* unde la masa verde bietul român naiv și zăpăcit de ademenirile insistente făcute de „ziariști“ și „soțiile“ lor, își pierde întreaga sa avere, pentru a umple buzunarele unui scrib jidănaș ca un *Katona Béla* (care primește un salar lunar fix de *60.000 lei* dela „club“). Astfel un notar public din Beiuș, român și creștin, a pierdut *într'o singură noapte* suma fantastică de 150.000 lei (Una sută cincizeci mii lei.) Un alt om de afaceri și furnizor din Oradea a pierdut în 6 săptămâni *Un milion și jumătate* de lei.

Și am putea continua până la in finit cu înșirarea acestor scandaloase exemple, care revoltă orice om moral. Recomandăm autorităților orădene să dea un ezemplu de curaj românesc și de simț al răspunderii, *oprind orice joc de noroc* la clubul gazetarilor jidani. Pentru-că altfel ne vine a vcrede că din suma de *3.000.000* (*trei milioane*) *lei,* pe care le-a incasat în 6 săptămâni dela existența ei banca clubului sub forma de „pincă“, este întrebuințată pentru a „domestici“ unele susceptibilități „morale“.

Iar pe studenții dela Academia de Drept îi rugăm să ia în cercetare serioasă această afacere și înfruntând, cu un curaj nemicșorat, atitudinea câtorva români jidoviți, îmbrăcați în uniformă sau frac, să reacționeze scurt, promt și energic!

*

O întrebare. Intrebăm pe d. Onisifor Ghibu, directorul ziarului „România Nouă“ dela Chișinău, dacă este adevărat că jidanul **Leiba Teișanu** este prim redactor la ziarul dsale.

Dacă este adevărat, atunci nu ne mai miră faptul că citim în coloanele acestui ziar, în care ne plăcea să vedem o strajă neclintită a românismului în înstrăinata provincie a Basarabiei, aceleași declarații ca și în ziarul asociatului lui Reiff, că nu suntem antisemiți — dar suntem naționaliști.

*

O mare rușine pentru orașul Galați. La sosirea Mareșalului Badoglio în orașul Galați, primăria i-a oferit diploma de cetățean de onoare.

Această diplomă, spre rușinea întregului neam românesc, a fost oferită Mareșalului **de către un Jidan** care este antreprenor de hotel.

Iată în ce hal ne-au adus politicianii cu partidele lor, cari numai pentru interesele țării și neamului românesc nu luptă!

Să le fie rușine acelora cari și-au pierdut și ultima picătură de simț de demnitate națională.

*

Ce fac jidanii în Basarabia. Jidanii din provincia de peste Prut, caută înlăturarea tuturor elementelor cari simt românește și lucrează cu dragoste pentru statul și neamul românesc.

Dovadă este cazul învățătorului Bodruga, iar acum în urmă al părintelui N. T. Georgescu din Edineți.

Iată ce citim în ziarul „România Nouă“ dela Chișinău:

„Când părintele N. T. Georgescu a stăruit pentru mutarea pieței de lângă biserică și a făcut o manifestație românească în localitate **s'a strâns suma de 2.000.000 lei pentru îndepărtarea lui** dela direcția seminarului, socotindu-l ca un om periculos intereselor celor ce nu sunt români.“

„Se poate oare ca ministerul să ia o măsură atât de nedreaptă pentru îndepărtarea acestui director și înlocuirea printr'un om cerut de populația evreească?

„In ce țară s'a mai pomenit ca evreii să ceară un director la un seminar creștin?“

*

Un nou inspector al umanității. In Capitală și-a făcut apariția un nou inspector din banda lui Guernut, *Torrés și Barbusse.* Se numește, Georges Pioche și e redactor la ziarul „Le Soir“ din Paris.

In București a luat contact cu conducătorii sindicatelor unitare, fiind trimis de cercurile comuniste din Paris, pentru a face o anchetă asupra situației muncitorilor la noi.

Mărturisim că nu înțelegem de loc condamnabila toleranță a guvernului față de acești voajori, și ne întrebăm mirați: Care este motivul pentru care dl. ministru de interne nu pune capăt odată acestor vizite? Sau vrea poată să se pupe și dânsul în bot cu ei, cum a făcut-o dl Duca, ministrul de externe din anul trecut?

N'au învățat nimic din trecut?

*

EXTERNE

Lupta contra „numerus clausus“-ului la Paris. La începutul lunei Decemvrie, studenții jidani din toate statele lumii au ținut un mare congres la Paris.

La acest congres s'a hotărât ca toți studenții jidani împreună cu comunitățile lor și cu organizațiile creștine filosemite, să manifesteze timp de 7 zile, dela 15—22 Ianuarie 1927, împotriva introducerii lui *„numerus clausus“* în unele state ale Europei.

Ei cred, și pe drept cuvânt, că acest principiu *va fi introdus și în România* cât de curând, pentru restabilirea echilibrului în Universitățile noastre, unde *la farmacie sunt 76 la sută Jidani, iar la medicină 53 la sută.*

Jidănașii ar face mai bine să se astâmpere și să-și vadă de treburi. Căci, altfel, tare ni-e teamă, nu de numerus nullus, dar de altceva, care să-i sature de-a mai manifesta și urla la răspântiile drumurilor.

Să-și bage mințile în cap, că de nu, *vom găsi noi ac și de cojocul lor.*

*

Unde am ajuns. In „Iüdische Presszentrale *Zürich*“ No. 424 din 5 Dec. 1926, găsim următoarea informație:

Deputatul Wyschlicki, care în Octomvrie 1925 a cercetat România împreună cu o delegație de parlamentari polonezi, a trimis înapoi Regelui României, decorația pe care a primit-o cu aceea ocazie, din partea ministrului de externe Duca. Alăturat a trimis și o scrisoare prin care-și motivează gestul său, spunând că face aceasta ca un protest împotriva excelselor antisemite și tratamentului „barbar“ la care sunt supuși jidanii în România.

Iată pe cine a decorat dl Duca.

Iată în ce hal ne-au adus politicianii noștri, cari nu văd mai departe de sfera intereselor lor de partid.

Acest fapt să servească de învățătură pentru viitor!